

JULIE JOHNSON

—

ČUVAR MORA

NAKLADNIK

Egmont d. o. o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Velizara Dobрева

UREDNIKA

Ana Klopotan

LEKTOR

Bonislav Kamenjašević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d. o. o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d. o. o.
Zagreb, travanj 2026.

NASLOV IZVORNIKA

The Sea Spinner

Copyright © 2026. Sea Spinner by Julie Johnson.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Dizajn karte: Julie Johnson i Alison Cnockaert

Dizajn naslovnice: Katie Anderson

Ilustracija na naslovnici: Tom Roberts

© za hrvatsko izdanje Egmont d. o. o., 2026.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-3133-3

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu
knjižničnog sustava Bukinet pod brojem 991005944409109366.

JULIE JOHNSON

ČUVAR
MORA

S engleskoga prevela
Valentina Markasović

PULS

Vodenim znakovima, koji sve osjećaje
iskuse jačinom olujnog mora.

LEGENDA

ZEMLJOPISNA PODRUČJA

❶ Plikavi zaton	❷ Crveni ponor
❸ Zaboravljena šuma	❹ Zvezdana šuma
❺ Tavski most	❻ Sjenovite stepe
❼ Ptičji tjesnac	❽ Čadave ravni
❾ Dolina	❿ Ljuskovica
⓫ Žabarska močvara	⓬ Zavijajuće ravnice

GRADOVI/OKUPIRANA PODRUČJA

❶ Privjetriš	❷ Akrinška utvrda
❸ Zavjetriš	❹ Hylios
❺ Kaldera	❻ Hollywell
❼ Vintare	❽ Bellmere
❾ Hladnokrižje	❿ Simetrija

ANWYVN

PROLOG

LUČONOŠA

KALDESKA BOJNA PJESMA

Na Vatroslavlje sve sijalo od plamena,
u noći kad vlada neusporediva milina,
dok nebesa uz ponoćni bat skrletom ne buknuše,
zaštitna se polja srušiše i oni prodriješe.

Uz oštrice Otimača, ledenih divova moć,
nitko preživio ne bi noć,
sulice nam obrana mlaka,
bespomoćni, lovina bijasmo laka.

No tad ona pritekne boju,
čuvarica vjetra, lučonoša,
Rhya Moćna, Rhya Srčana,
očiju olujnih, blijede kose u roju.

Zlo satrli su orkanski udari
munje bljeskaše, novi dan granu,
nek se nikad ne zaboravi
tko doista zaštiti Kalderu.

POGLAVLJE

1.

Metalna ručka prži mi dlan, kao poražavajući predznak koji odlučim ignorirati.

Zakoračim u prijestolnu dvoranu i gotovo se presamitim. Vruće je kao u peći, a toplina mi šokira tijelo nakon hladnoće hodnika. Na prsima mi biljeg Fragmenta isijava kontradiktornom hladnoćom dok se budi u odgovor na magiju koja treperi u zraku gustom kao sirup. Rumena izmaglica ispunjava cijelu prostoriju.

Vrata se iza mene zatvore snažno škljocnuvši. Zbog tog zvuka poželim odjuriti ravno natrag odakle sam i došla. Ne želim biti ovdje. Iskreno, radije bih bila gotovo bilo gdje drugdje, uzimajući u obzir žestoki doček koji mi se neupitno sprema, ali u glavi mi grmi uspomena na Mabonov duboki glas i preklinje me da pokušam.

Možda ovaj put dopreš do njega.

Ako itko može natjerati tog čovjeka da se urazumi, to si ti.

Molim te, Rhya. Znaš da te ne bih bez razloga dovodio u ovakvu poziciju. Znaš da ne bih ovo tražio od tebe da...

Duboko udahnem, teško puneći pluća, osjetim specifičnu aromu elementarne sile na svojem jeziku. Plamen i pepeo nadiru sa svih strana. Koljena kao da će mi zaklecati dok niz kratki krak kamenitih stuba silazim na uglačani pod.

Smještena duboko u zemlji, špiljska odaja pošteđena je gnjeva ledenih divova koji su prije dva mjeseca poharali Kalderu. Dok je ostatak grada neprepoznatljiva ruina stakla i krhotina — krovovi su se urušili pod kišom kamenih gromada, izloge dućana porazbijale su drške sjekira, a fasadni stupovi satrani su u prah — prijestolna dvorana izgleda baš kako je pamtim. Tamni kamen od čiste, skrutnute lave, ispresijecan crvenim žilama. Udaljeni strop podupiru golemi stupovi oko čijih su postolja kavezi vatre. Redovi plamena pružaju se oko rubova poda, protežu se do stražnjeg zida.

No ljudi nema.

U noći Vatroslavlja publika se natiskala ovamo, rame uz rame, izvijajući vratove ne bi li dobili najbolji mogući pogled na ceremoniju punjenja zaštitnih polja. Sad je još praznija od nekoć napučenih butika na Glavnoj ulici. Koraci u čizmama odjekuju mi glasno kao topovska paljba dok prolazim ispoliranim prolazom koji dijeli prostoriju.

Na podignutom podiju mjesto namjesnice, kraljice Vanore, upražnjeno je. Za nekoga tko je vladao toliko dugo i uz toliko pompe, njezin je odlazak s ovog svijeta bio izrazito nezamjetan. Zdrobljena je u kašu u svojoj pozlaćenoj dvorani kao i toliki drugi, a potom pretvorena u pepeo zajedno sa svojim najnižim podanicima, na masovnoj lomači koja je tjedan dana nakon bitke podignuta izvan gradskih zidina.

Da je mogla prisustvovati, uvrijeđeno bi kipjela što posljednju pomast dijeli s ruljom. Nije bilo žalobnih trubliji ni epskih posmrtnih govora u njezinu čast. Nije položeno rijetko cvijeće niti su naručeni veličanstveni portreti. No ovih dana nitko nije sklon pompi.

Čak ni za pokojnu kraljicu.

Pogled mi se prebaci na kraljevo teško metalno prijestolje na sredini podija. I ono leži prazno. Mada teško da sam očekivala kako ću ga zateći ovdje. Sumnjam da je novi vladar Dyveda u proteklim tjednima proveo više od nekoliko minuta sjedeći — a zasigurno ne u uštogljenoj ceremonijalnoj stolici.

Obiđem podij i priđem stražnjem zidu pećine. Ovdje je još toplije, u tolikoj blizini redova vatre koja skače visoko, izglednjelo, u tolikoj blizini magije koja neobuzdano bruji. Jedan je dio zida malčice izbočen jer skriva staro rudarsko okno koje služi kao dizalo. Položim dlan na topli kamen na mjestu gdje površinu obilježava specifični uzorak brazdi — glif koji je ovamo uklesao neki pradavni predak. Jedan kratki nalet magije dovoljan je da se aktivira. Plameni sjaj proširi mi se ispod prstiju kad se podna ploča ispod mene počinja hitro dizati.

U posljednjih nekoliko tjedana donekle sam se navikla na korištenje kalderske mreže dizala, ali to svejedno nikad nije sasvim ugodno iskustvo. Moja inherentna sklonost osjećaju klaustrofobije probudi se svaki put kad se nađem obavijena zemljom. Čak i sada, dok se kroz rudarsko okno krećem gore, gori mi tlo pod nogama u želji da pobjegnem. Žudnja za svježim zrakom, za sunčevom svjetlošću i otvorenim nebom, grebe mi grlo kandžama oštrima poput britve.

Dizalo se zaustavi zanijevši se tako da mi protrese kosti. Iskoračim u napola ozidanu prostoriju koja gleda na prijestolnu dvoranu duboko ispod te osjetim kako mi se svaka dlaka na tijelu ježi u odgovor. Ovo je mjesto snažne prirodne moći, gdje duboka magija Anwyvnova samog središta izbija na površinu. Suze me peku u očima u neizbježnoj reakciji na gusti oblak magije.

Oko mene zaobljeni zidovi i niski strop izrezbareni su nebrojenim glifovima. Svijetle, kao da ih iznutra obasjava čista moć — a njezin izvor čučni na sredini prostorije, dlanova pritisnutih na tlo od skrtnute lave, te izbacuje puls za pulsom magije.

»Pendefyre«, blago zazovem.

Ne podigne pogled.

»Pendefyre«, ponovim, glasnije. Glava mu se trgne, ali svejedno me ne pogleda. Zapravo, kao da se dvostruko jače usredotočio, još jače pritišćući kamen prošaran crvenim žilama. Svaki je zaglavak njegovih snažnih, osunčanih ruku bijel od nedostatka cirkulacije. Plamenovi mu palucaju oko prstiju, izvijaju se u dva jednaka prama oko njegovih ruku, prže put niz njegova gola prsa, do mjesta gdje tamni uzorak vitica i spirala obilježava njegovo tijelo.

Fragment Vatre.

U ovom trenutku nije ništa manje očaravajući nego onaj prvi put kad sam ga vidjela — pruža mu se preko desnog prsnog mišića, u trokutastom uzorku. No divljenje mi je sada prožeto uznemirenošću jer gledam kako Penn sve više i više sebe predaje zaštitnim poljima koja čuvaju njegov grad od zla. Nekoliko dugačkih sekundi stojim tamo, paralizirana, obuzeta pogledom na gladne plamenove koji mu plaze po koži.

Koliko još može dati prije nego što sasvim izgori? Koliko se još može forsirati, a da ne nanese trajnu štetu?

Nije ni čudo što me Mabon potražio. Nije ni čudo što je Plameni red toliko zabrinut za svojeg vođu. Prethodni Fragment Vatre, kralj Vorath, umro je upravo u ovoj prostoriji, čineći upravo ovo. Posegnuo je za prevelikom moći, previše se silio. I zbog toga je izgubio život.

Koliko god da se ljutila na Penna zbog njegova stava u posljednje vrijeme, ne mogu besposleno stajati po strani dok se on ubija opsesivnim pohodom na to da zaštiti Kalderu.

Hoće li moj trud uroditi plodom, to je posve druga priča. Stišćem zube dok me preplavljaju sjećanja na posljednji put kad sam se zatekla na ovom pragu — što je bio rezultat Jacova neumornog zapitkivanja da počem s njim prije dva tjedna. Penn je tog dana bio jasan. Nepobitno jasan, s obzirom na to da je rikao dovoljno glasno da nam na glavu sruši ostatak

ove utvrde, vikao o tome kako bismo trebali gledati vlastita prokleta posla i prestati nosove zabadati u njegova.

Živio kralj Pendefyre Tordoglavi.

Progutam iritaciju koja mi gorči jezik te prijeđem još jedan kolebljivi korak. »Pendefyre. Pogledaj me.«

No Penn je nedostižan. Posve je zaokupljen svojim zadatkom, ulijevanjem svakog komadićka svoje moći u zaštitna polja. Srce mi se stišće dok ga gledam kako se cijedi. Izraz lica mu je divljački — mješavina odlučnosti i agonije očaja. Lice mu je blijedo kao pergament. Predugački pramen presijavajuće kestenjaste kose pada mu preko čela, skriva mu oči, ali znam i bez gledanja da mu šarenice plamte od magije poput užarenog ugljena.

Smirujući dah koji uvlačim u pluća ima suprotan učinak. Prošulja se kroz mene opojno izazivajući. Pennova magija na mene utječe više nego što želim priznati. Fragment na mojim prsima neumorno me bocka, buđan i pozoran, žudi za tim da se pridruži igri. Postojano ga ignoriram. Dodavanje zračne magije ovom scenariju vjerojatno bi imalo jednak učinak kao i izlijevanje čaše žestice na otvoren plamen u pokušaju da ga se ugasi.

Izgaranje.

Novi puls moći zakotrlja se prostorijom. Gledam ga kako mu izvire iz tijela, kako mu se mišići golih leđa napinju i opuštaju, kako mu se tetive ruku ukrućuju dok se sirova magija prenosi iz njega u kamen. Zaštitna polja oko nas zapulsiraju svjetlucavo poput zvjezdanog sjaja. Koljena mi popuste kad me magija zapljusne, ukrade mi zrak iz pluća i obori me na koljena. Sletim uz tresak koji će mi ostaviti modrice.

Dok treptanjem tjeram bol, ponovno pogledam Penna. Tijelom mi fijukne oštrica panike. Vatra koja mu obavija ruke i omotava mu se oko prsa narasla je. Sad mu u obliku debelog plamenog plašta okružuje cijelo tijelo. Kleči tamo, u užarenoj kugli topline, sagorijeva mi pred očima. Kroz plamenove koji

palucaju, bijeli od vrućine, vidim kako mu iz zašiljenih ušiju počinje teći krv; kaplje mu niz široki stup vrata, nakuplja se u tvrdoj udubini ključne kosti.

»Penne!« povičem, očajnički preklinjući. »Pendefyre!«

Ovaj put uopće ne reagira na zvuk mojeg glasa. Izgubljen je u agoniji vlastite moći.

Moram ovo zaustaviti. Odmah. Prije nego što bude prekasno.

Prije nego što ga izgubim.

Stisnem zube i prisilim se da milim prema njemu centimetar po centimetar, napola pužući po tlu. Kao da pužem prema podnevnom suncu. Znoj mi se slijeva niz kralježnicu, curi mi niz vrat. Vrućina na mojem licu upekla je kao nepopustljivi zvizdan. Svaka naznaka suza koje mi vlaže oči za tren ispari. Oči su mi suhe kao pustinjски pijesak, a svaki treptaj vjeđa neugodno grebe. Trepavice su mi kao grančice za potpalu, zrele da proplamsaju.

Dok se vučem po užarenom tlu, pitam se na kojoj će mi se temperaturi tunika zapaliti. Okamenjena lava toliko mi je vruća pod prstima da pomislim kako će se rastaliti, ponovno postati kakva je bila prije tisuću godina, posljednji put kad je ovaj vulkan eruptirao. Zatolim bol i prisilim se da nastavim. Približavam se, centimetar po mučni centimetar.

Napredovanje mi ne osujećuje tek fizički bol. Sama duša kao da mi je sažgana, potpaljena fragmentarnom vezom koja me nepovratno veže za Penna. Obično me naša spona umiruje. Tješi me. Nesvjesno je sidro u mojoj podsvijesti koje mi daje do znanje gdje se on nalazi i, u rjeđim prilikama snažnih emocija, što osjeća. Kao miris zapaljenog lišća na jesenjem vjetru, osjetim ga izdaleka i, ako je potrebno, pronađem put do njega.

Trenutačno ništa u vezi naše poveznice nije umirujuće. Ništa ne pruža ni najmanju utjehu. Sad je to ofurena struja čiste energije koja se pržeći pruža od njegova srca prema mojem. U vlastitim zalihama magije, duboko u divljoj oluji koja se vrtloži,

osjetim kako se mirne vode moje moći zakuhavaju pod Penno-
vom toplinom. Sve što je u samoj mojoj srži hladno i pod kon-
trolom odjednom kao da bi moglo zaškrijeti. Do trenutka kada
stignem do njega u sredini prostorije, mučim se sa zauzdavanjem
vlastite katastrofalne moći.

»Penne, moraš prestati s ovim.« Podignem ruku prema
njemu, ali naglo je povučem od plamena kad me ugrize bol,
fijuk biča koji me opleo po prstima. Na koži mi procvjetaju
plikovi. »Molim te, Penne. Molim te, poslušaj me.«

Vatra je toliko jarka, toliko vruća, da je teško gledati i još
teže disati. Još triput ga pokušam dosegnuti kroz vatrenu ku-
glu koja mu okružuje tijelo, govoreći samoj sebi da je to samo
bol, da će mi sve opekotine brzo zacijeliti, ali nijednom ga ne
uspijem dotaknuti prije nego što povučem ruku jer me oprženo
meso zateže od agonije.

Još mu krvi nadire iz ušiju, u potočićima mu curi niz prsa.
Unutar plamene kugle koža mu je izražajno bijela. Mrtvački
bijela.

*Molim te, negdje duboko u meni zajauče tanki glasić. Molim
te, Pendefyre. Poslušaj me. Prestani.*

No on to ne učini.

Ne mogu mu pomoći svojim moćima, baš kao što mu ne
mogu pomoći ni rukama. U očaju posegnem kroz sponu koja
plamti između nas. Zgrabim nevidljivu vezu koja moje srce
spaja s njegovim, povezuje vatru i zrak, te počnem povlačiti to
beskrajno klupko, odmatam njegovu svijest u svoju.

Nisam sigurna da će upaliti. Ne dok ne vidim kako se vatra
koja proždire Penna počinje rasplinjavati slabeći dok upijam dio
štete koju si nanosi. Gotovo si progrizem usnu dok mi se živčani
završeci peku, dok mi koštana srž pucketa od vrućine.

Nebesa, koliko ga boli ako je ovo samo sjena njegove moći.

Ne mogu podnijeti još mnogo, a da se ozbiljno ne ozlije-
dim. No nema izbora. Krv mu se sad slijeva i iz očiju i iz ušiju,
curka mu niz obraze, kaplje s oštre čeljusti. I zato primim još

više. Privlačim njegovu vatru k sebi, u sebe, dok mi se ne učini da mi krv kuha u venama, dok ne osjetim kako mi se udovi pretvaraju u drvo za potpalu, dok mi svaki dah ne postane plamen, kao da su mi pluća puna žari.

Svaki djelić vreline i vatre usmjerim u najdublje zdence svoje vlastite moći, gdje zračne struje u meni pušu dovoljno jako da ih ugase. Kao svijeće na vjetru, ne mogu se mjeriti s mojom olujom. Plamenovi oko Penna i dalje slabe, gasnu i postaju prozirni dok mu paluaju po mesu.

Još.

Vrućina je nepodnošljiva. Mislim da će mi se tijelo raspucati, mislim da će mi se um rascijepiti pod tom silinom. Svijet oko mene blijedi, a periferni vid preuzima mi tama. Gubim bitku s nesvjesticom. Taman prije nego što mi posustane posljednja krhotina snage, unutarnji mi glas još jednom uputi bolnu i slomljenu molbu muškarcu koji čuči pored mene.

Ako ovdje umreš, vodiš me sa sobom.

Čuje me. Nekako me čuje. Plamenovi se uguše uz šištavi zvuk koji odjekuje od zidova. Nepopustljivi toplinski val povuče se toliko brzo da sam sigurna kako mi se priviđa. Za tren oka mogu ponovno disati. Isprekidano, očajnički gutam uzavreli zrak — no barem dišem. Zurim u tlo ispresijecano potočićima lave, o koje se čvrsto oslanjam na sve četiri. Ruke i noge drhte mi dok se trudim da posve ne zalegnem. Rukavi obične uniforme koju nosim dok se skrbim o pacijentima u bolnici crni su toliko da im nema spasa, a koža ispod njih rumeni se ljutitom grimiznom nijansom svježije opekotine. Prsti su mi posve pougljenjeni, a jagodice su im crne. Na trenutak zurim u štetu prije nego što mi ruke i noge naposljetku ipak popuste, pa se stropoštam u iscrpljeno klupko.

Ne dosegmem tlo. Dvije snažne ruke sklope se oko mene prije nego što ga dodirnem. U hipu sam privijena na široka prsa te zurim u namršteno lice kralja Dyveda.

»Što ti je, dovraga, bilo na pameti?« zareži; svaka mu je riječ natopljena gnjevom.

»Čudna zahvala za to što sam ti spasila život«, promuklo se obrecnem opirući se njegovu stisku — čin koji smjesta požalim jer potakne novi nalet bola koji me potrese od glave do pete.

»Zahvala? Najradije bih te protresao da te urazumim.« Dodir mu je sušta nježnost i kosi se s njegovim srditim izjavama. Drži me kao da sam od stakla i pazi da mi velikim rukama dodatno ne pritišće kožu. »Ovo što si upravo napravila je i više nego riskantno. Mogao sam te ubiti.«

»A da nisam riskirala, ubio bi *sebe*, ti nezahvalni balvane!«

»Bolje sebe nego tebe.«

»Ne govori to.«

Oči mu se još žare od magije. Prikuju se za mene, te dvije žeravice, plamte, plamte, plamte. Ispod njih nalaze se duboke sjenke iznemoglosti, nalik modricama. Tragovi krvi još mu klize niz obraze i kaplju na prsa.

»Znam da si pokušavala pomoći«, promrmlja nakon dugačke stanke. »Ali nepotrebno si se dovela u opasnost.«

»Kako je bilo nepotrebno, Penne? Izgubio si se u magiji. Vatra te proždirala.«

»Imao sam je pod kontrolom.«

»Nije tako izgledalo. Ni meni ni tvojim ljudima, nikome tko ima oči.«

»Pretjeruješ.«

»Pretjerujem li?« Odmahnem glavom. »Mislim da ne. Mislim da, želio ti to priznati ili ne, igraš opasnu igru. Siliš se tako blizu ruba da je samo pitanje vremena kad ćeš se okliznuti. Goniš samog sebe u vlastitu smrt. Baš kao što je to radio kralj Vorath.«

»Kao što sam već rekao«, procijedi: »Imao sam sve pod kontrolom. Obuzdao bih moć prije nego što bi otišla predaleko.«

»Oprosti ako mi je teško povjerovati u to kad sjediš ovdje prekriven vlastitom krvlju.«

Ponovno se odgurnem od njega i ovaj me put pusti. Povučem se, u čežnji da se malo udaljim. Nemam snage za velik put. Prijeđem tek šačicu koraka prije nego što stanem kako bih uhvatila dah te položim dlanove na topli kamen ne bih li spriječila pad na nos. Trebat će još neko vrijeme prije nego što se uspijem osoviti na noge, ali već osjećam kako mi tijelo počinje zacjeljivati, kako mi se plikovi i opekotine procvale po koži zaglađuju u meko tkivo bez ožiljaka.

Pogled mi se ponovno podigne do Penna. Čeljust mu je mrko stisnuta dok promatra kako mi ozljede hitro zarastaju. Kroz sponu osjetim niz snažnih osjećaja. Krivnju, bol, zahvalnost, bijes, čežnju, samoprezir. Te, ispod svega toga, goruću potrebu za odmazdom koju neće izbrisati nikakva količina vremena. Jedino što bi moglo pomoći jest da omota ruke oko Efnysienova vrata i stišće dok se njegova životna sila ne utrne.

»Zabrinuta sam za tebe«, naposljetku prošapćem.

Lecne se i skrene pogled škrgućući zubima. »Ne trebaš biti.«

»Previše si se usredotočio na zaštitna polja, Penne. Rekla bih i da si opsjednut. Nije zdravo što dolaziš ovamo svaki dan. Što si ovako crpiš moć.«

»Samo osiguravam da grad bude zaštićen. Nakon svega što se dogodilo tijekom Vatroslavlja, moj trud u tom pogledu bi trebao biti razumljiv.«

»Nitko ne propituje tvoje nakane. I nitko te ne krivi za ono što se dogodilo te noći.«

Otpuhne; gorak je to zvuk. »A ne?«

»Ne«, blago ponovim. »Nitko. Osim, možda, tebe samog.«

Njegova se glava naglo okrene natrag prema meni. »Koga bih drugog trebao okriviti ako ne sebe? Pala su *moja* zaštitna polja. *Moja* se moć ugasila. *Ja* sam bio taj koji je ostao skoro beskoristan kad je trebalo braniti moje ljude, moj grad, od pokolja.«

»Čak i bez moći, branio si grad. Ti si najbolji ratnik u Dyvedu. Možda i u cijelom Sjeverozemlju.«

»A ipak ih nisam mogao zaštititi. Nisam ih mogao obraniti.«

»Napravio si sve što si mogao...«

»I to nije bilo dovoljno!« zariče, a zvuk se odbije od zidova. »Trebalo im je više, a ja sam ih razočarao. Neću dopustiti da se to dogodi i drugi put. Ne dok mi srce kuca. Ne dok u ovom gradu još ima duša koje trebaju moju zaštitu.« Zastane, teško dišući. »Ne dok Efnysien ne bude mrtav, a njegove kosti rasute u najudaljenijim kutcima zemlje i mora.«

»Tvoj narod treba od tebe više od same zaštite, Pendefyre. Polažu nade u tvoju snagu, da, ali i u tvoje vodstvo. Moraš im pokazati put. Njima si junak i spasitelj. Njihov si kralj.«

»Ne opjevavaju minstrelji na ulicama moje ime, nego tvoje. Rhya Moćna, Rhya Hrabra.«

Obrazi mi se zajapure. Ne mogu mu proturječiti. Sve od bitke oko mene kao da je neukrotiva, fascinirana fama. Priča o tome kako sam satrla ledene divove koji bi nas inače sve radosno poklali ispričana je toliko puta — svaki put, čini se, nanovo uljepšana — da se bojim kako će, do trenutka kad stigne do najudaljenijih dijelova Dyveda, govoriti kako sam jednim jedinim dahom pokosila trideset neprijatelja. Da iz očiju mogu ispaliti električne munje i cijelu vojsku pobiti jednim treptajem.

Čuvarica vjetra, šapuću kad se mimoilazimo ulicom. Lučonoša.

Fragment Zraka.

Zaštitnica Kaldere.

Možda bih se nasmijala da nije tako apsurdno. Nisam nikakvo svemoćno božanstvo, vrijedna ičijeg štovanja. Pročistim grlo da se riješim knedle srama. »Minstrelji naginju dramaliziranju. Njihov izvještaj o bitci preuveličao je moju ulogu do mitskih proporcija.«

Pennov se izraz lica smrači. »Ne radi to.«

»Što?«

»Nemoj umanjivati to što si učinila za ovaj grad. Nemoj se povlačiti kako bi ispravila moje promašaje. To je nepošteno prema tebi, a prema meni patronizirajuće.«

Oči mi se suze. »Možda minstreli ne bi skladali hvatospjeve mojoj slavi kad bi se ukazao među njima. Možda bi, kad im se novi kralj ne bi svaki dan iscrpljivao osiguravanjem granica ili se u svakom slobodnom trenutku zaključavao u ovoj prostoriji ulijevajući moć u zaštitna polja, sami vidjeli što si učinio za njih. Koliko naporno radiš kako bi se ponovno osjećali sigurno. Možda bi onda pjevali o tebi, a ne o meni.«

Trenutak teške tišine. Sami zrak kao da zadržava dah dok se on osovljuje na noge. Ne pomiče se, ne korača. Samo stoji tamo, ruku stisnutih, golih prsa prekrivenih krvlju, a lice mu je sleđeno u izrazu takve srdžbe da zadrhtim.

»To misliš o meni?« naposljetku pita; glas mu je grub. »Da zahtijevam pjesme o slavi koje bi me podsjetile na moje mjesto u srcima ljudi? Zar me vidiš kao tako slabog, toliko nestabilnog, da mi je potrebno zgrtanje junačkog štovanja kako bih nastavio sa svojim obvezama?«

»Upravo suprotno!« Povičem, također ustajući, istovremeno ignorirajući bol koji mi potresa tijelo. »Mislim da si previše snažan. Previše ovog tereta nosiš sam i nećeš nikome dopustiti da ti pomogne.« Glas mi se snizi. »Mislim da se moraš prisjetiti kako postoji više razloga za život od osvete. Na svijetu još ima dobra, Pendefyre. Dobrih ljudi.«

»Većina ih je pobjegla.«

»Neki su ostali. Drugi će se s vremenom vratiti.«

Barem se nadam.

Po mojoj računici, ostala je tek polovica populacije — neki su previše bolesni da bi se otisnuli na put, neki koji su jednostavno previše tvrdoglavi da predaju grad nasilju neznanaca. Masovni egzodus u zatišju bitke grad dotad pun vreve sveo je na kostur. Građani koji su nekoć lagodno živjeli u zaštićenom

području kratera nestali su, naizgled preko noći, natovarivši svoja kola i prikolice s najviše imovine što su mogli, a potom si za cilj postavili daleke krajeve dyvedske zaravnii, gdje će živjeti u izolaciji. I možda pokušati zaboraviti strahote kojima su svjedočili. Prijatelje koje su izgubili.

U svojim najkolebljivijim trenucima uhvatila bih se kako žalim što im se ne mogu pridružiti. Što ne mogu, kao oni, uteći pod okriljem mraka i probuditi se na sasvim novom mjestu — mjestu gdje se stvari kao što su nada, radost i prijateljstvo ne čine toliko istančano izvan dohvata. Poriv se budi iako znam da je besmisleno.

Nema početka dovoljno novog da izbrišem ono što smo pretrpjeli.

Nema mjesta dovoljno udaljenog da pobjegnem od nanesene štete.

Kamo god da krenemo, nosimo svoje ožiljke.

Zakoračim prema Pendefyreu pazeći na to da se ne pomičem previše brzo i da ne ustrajem previše. Još izgara od gnjeva, ali vidim da moje riječi djeluju na njega. Nešto bijesa kopni i za sobom ostavlja duboku izmoždenost od toga što je u minulim mjesecima davao previše sebe. Zaista se istrošio. Zalihe su mu prazne. Da nisam stigla u tom trenutku...

I na samu pomisao da ga izgubim, srce mi zatetura.

»Pendefyre.«

Kad mu izgovorim ime, oči mu se sklope, a na licu mu ratuju suprotstavljeni osjećaji. Približivši mu se za još jedan korak, posegnem prema njemu — polako, tako bolno polako — i isprepletem prste s njegovima. Snažni su, žuljeviti i prilično topli. Cijelo mu tijelo zadrhti pod mojim dodirrom, kao da ga iscrpljuje trud da bude nepomičan. No ne otrese me. Ne, njegova ruka stisne moju kao da je utopljenik koji se u uzburkanom moru hvata za konop. Zbog čiste potrebe u njegovu stisku, bjelodane hitnosti u tome, zapeče me u očima.

»Dođi sad sa mnom.« Stegnem mu ruku. Istovremeno kroz sponu pošaljem puls — umirujući signal ohrabrenja. »Kad

si zadnji put pojeo pošten obrok? Ili se odmorio više od nekoliko ukradenih sati na ležaju u vojarni?»

Ne pričekam da odgovori. Jednostavno počnem hodati, vučem ga za sobom dok izlazim iz ove prostorije, do dizala, pa aktiviram glif koji će nas spustiti u prijestolnu dvoranu. Ne odupire se, već nijemo, poslušno prati moj korak. I iako znam da možda to nikada neće naglas priznati, kroz sponu osjetim najblaži pram olakšanja što ova odluka — ova jedna, jedina odluka — nije pala na njegova ramena.

Jer ona već nose puno prevelik teret.